

Oedip Rege

"Oedip rege" este o tragedie antica, scrisa in versuri intr-o perioada tulbure a Eladei, autorul acesteia, Sofocle, fiind puternic impresionat de luptele interne purtate cu o .

Nu se stie data la care a fost scrisa de catre Sofocle aceasta opera literara, dar, marturiile indica aparitia acesteia undeva la 429-426 i. Hr. Nu este structurata in acte si scene, avand unitate de timp, loc si actiune ca orice opera clasica. Evenimentele sunt succesive si relatate intr-un ritm alert.

Tragicul este o categorie estetica prin caer se construiesc un conflict amplificat de imprejurari vitrege si al carui deznodamant reprezentat de infrangerea sau pieirea unor persoane virtuozose, idealuri sau categorii sociale de valoare.

Titlul scoate in evidenta personajul principal si statutul acestuia de conducator. Oedip este dupa cum vom relata in urmatoarele randuri regele Tebei, cu un nume sugestiv. In jurul sau se construiesc o situatie limitata provocata de destinul atotputernic din care incearca sa iasa printr-o puternica vointa, declansand tragedia si celelalte evenimente adiacente.

Numele de Oedip provine din grecescul substantiv "oedipus", care inseamna picior umflat. Din cauza proorocirii ca va fi ucis de fiul sau, regele Layos ii leaga picioarele pruncului de numai trei zile si apoi il trimite pe acesta in munti cu servitor pentru a fi lasat prada fiarelor salbatice. El ramane petru toata viata cu gleznele strapunse de funiile cu care fusese legat de tatal sau.

Oedip este un erou tragic si totodata un model de conduita omeneasca. Caracterul lui Oedip e conturat mai ales in mod indirect, din intamplari, fapte, gesturi si modul de exprimare, dar si din desfasurarea evenimentelor care compun subiectul acestei tragedii, si mai rar direct, de catre celelalte personaje.

Trasaturile dominante sunt sentimentul datoriei si vointa de fier izvorate din setea pentru adevar si dorinta de a face numai bine poporului sau. Pentru a scapa cetatea de blestemul zeilor care trimisesera ciurma drept pedeapsa pentru locuitorii ce adepoteau intre zidurile cetatii un criminal, el incepe iscodirile ca sa il gaseasca pe ucigasul lui Layos si sa afle adevarul cu orice pret.

Toate intamplarile declansate de stradania lui pentru descoperirea talharilor duc numai la el insusi. Dorind sa afle cine este tatal sau adevarat, Oedip, regele Tebei, afla ca acesta e Layos, pe care hiar el il ucisese, iar mama ii devenise sotie. Apare astfel motivul paricidului si cel al incestului, gravandu-se o importanta deosebita in viziunea artistului asupra acestor doua motive literare.

Oricate intentii bune ar avea Oedip, acesta aduna tot raul posibil asupra sa. Toate razele de speranta create in anumite momente ale piesei se intorc impotriva lui. Dragostea si recunostinta poporului sau pe care acesta il salvase de sfinx devin cu totul neputincioase, privind destinul si salvarea regelui sau.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Toate intamplarile converg catre nenorocire demonstrand o idee esentiala pe care Sofocle o ilustreaza in vestita tragedie a sa: omul nu are nicio sansa sa lupte cu destinul si nicio sansa de scapare in fata unei sorti hotarate de zei.

Oedip se lupta cu inversunare din dragostea pentru adevar si devotamentul sau pentru popor, nereusind astfel deat sa implineasca un destin propriu, tragic.

Piesa "Oedip rege" este deci, tragedia unui destin crud din care omul nu are sanse de scapare, dar e totodata si drama tipica a demnitatii omenesti, a stradaniei de a incerca macar sa iasa din nenorocirea ce s-a abatut fara stire asupra lui.

Oedip nu se resemneaza ci se lupta cu indarjire, apeland la explicatiile logice ale nasterii sale intr-o familie regala de pe alte meleaguri, ale intentiilor sale de a isiocolii destinul, pleand de langa parintii sai, imprejurarile nefaste care il determina sa isi ucida tatal si sa se insoare cu mama sa; toti cei care ii stiu secretul nasterii lui sau descopera mai devreme destinul sau tragic, se straduiesc sa il determine sa renunte la aflarea adevarului.

Locasta incerca sa il opreasca din aflarea adevarului sfatuindu-l sa nu mai cerceteze cine sunt parintii lui. Cu toate acestea insa, Oedip sustine cu fermitate si curaj demonstrarea ucigasului, urmarind scopul sau neclintit, si anume salvarea Tebei de la pieire.

Scena cea mai sugestiva din intreaga tragedie este reprezentativa de momentul in care, Oedip ii cere pastorului sa dezvaluie identitatea ucigasului, iar acesta, cutremurat de groaza se impotrivieste dezvaluirii secretului: "Pe zei stapane te rog nu m mai intreba, vai mie, vai mie, ce grozavie am sa-i spun"

Oedip este insa de neinduplecat insistand cu demnitate in dezlegarea enigmei: "Si mie mi-e groaza, mi-e teama sa aud, dar trebuie" . Isi implineste astfel datoria de conducator al Tebei, salvand cetatea .

Odata aflat ucigasul isi asuma consecintele pe care el le hotarase si constientizeaza ca raul se afla in rau insusi : "Azi stiu ca m-am nascut din cine nu s-ar fi cazut,/ Si aflu c-am spurcat ca sot un sfant culcus/ Si c-am ucis pe Vai ce-ngrozitor."

Prin opera sa, Sofocle subliniaza credinta din cele mai vechi timpuri in soarta impusa de zei, imposibilitatea omului de a se impotrivi in vreun fel acesteia si totodata modelul de conduita pierdut intre miile de ani trecute peste genele slabe ale omenirii.